

Syitä:

- Valtava hankintahinta: 7–10 miljardia euroa on lähes viidesosa valtion talousarvion menoista. Vaikka hankinta ajoittuu kymmenen vuoden ajalle, se merkitsee valtion velkaantumista ja voi vaarantaa valtion talouden mahdollisen kriisin oloissa. Velkaantumisen ohella hankinta aiheuttaa leikkauspaineita mm. koulutus- ja sote-menoihin.
- Monitoimihävittäjien hankinta muuttaa ilmavoimien tehtäväkuvaa, vaatii suurempaa koneiden määrää ja mahdollistaa hyökkäykset kaukana oleviin maakohteisiin. Se muuttaa puolustuspolitiikan painopistettä ja murentaa itsenäistä puolustusta entisestään, koska koneet ovat riippuvaisia myyjän ohjausjärjestelmistä. Kytkös Natoon tiivistyy entisestään, mikä voi viedä kaukaisiin hyökkäyssotiin.
- Hankinta ei ole järkevä puolustuksen kannalta – ilmapuolustuksessa ja maavoimien asejärjestelmissä saavutetaan pienemmällä rahamäärällä enemmän puolustuskykyä.
- Hävittäjähankinta vahvistaa puolustushallinnon asemaa turvallisuuspolitiikassa ulkopolitiikan sijaan. Kuitenkin aseisiin perustuva maanpuolustus on vain osa turvallisuuspolitiikkaa diplomatian ja muun kansainvälisen yhteistyön rinnalla. Demokratia, ihmisoikeudet, oikeusvaltio ja hyvinvointiyhteiskunta ovat turvallisuuspolitiikan kivijalka. Niiden puuttumista eivät mitkään aseet korvaa.
- Hävittäjiin käytetyt verovarot vahvistavat suurten asevalmistajien valtaa maailmanpolitiikassa. Hävittäjiä meillekin kauppaavat yritykset käyttävät hyväkseen veroparatiiseja minimoidakseen veronmaksunsa ja murentavat näin hyvinvointivaltion pohjaa.
- Asevarustelu pahentaa ilmastokriisiä ja siten heikentää turvallisuutta koko maailmassa. Raaka-aineita, energiaa ja osaamista tarvittaisiin maapallon ongelmien ratkaisemiseen yhteistyössä. Ilmastonmuutos näkyy jo sään ääri-ilmiöinä ja pakolaisuutena, emme voi väistää vastuutamme sen torjumisesta. Nopeimmin ilmastonmuutokseen varautumista voitaisiin rahoittaa sotilasmenoista.
- Rauhan ja turvallisuuden tae ovat neuvottelut ja kansainvälinen yhteistyö, eivät hyökkäysaseet. Itämeren kymmenen valtion ja 90 miljoonan asukkaan edut kaipaavat rauhaa ja turvallisuutta aseiden kalistelun sijaan.

Anni Lahtinen, pääsihteerin, Suomen Sadankomitea

Laura Lodenius, toiminnanjohtaja, Suomen Rauhanliitto - Finlands Fredsförbund ry.

Jouni Sirén, varapuheenjohtaja, Suomen Rauhanpuolustajat

Terttu Kuusela, Oulun rauhanryhmä

Rony Ojajärvi, Joensuun rauhanryhmä

Timo Virtala, Lapinjärvi